

INTERNAATKOOLIDE AVARAD PERSPEKTIIVID

Teesides seltsimees N. S. Hruštšovi ettekandeks NLKP XXI kongressil öeldakse: «Uued ülesanded, mida nõukogude ühiskond lahendab, nõuavad tungivalt riigi osatähtsuse edasist tõstmist laste kasvatamises, riigi veelgi suuremat abi perekonnale. Mida kiiremini me saavutame, et kõik lapsed oleksid lastesõimes, lasteaias või internaatkoolis, seda kiiremini ja edukamalt me lahendame sirguva põlvkonna kommunistliku kasvatuse ülesande.»

Internaatkooli kui sirguva põlvkonna kasvatamise tähtsamat vormi arendatakse ulatuslikult uue seitseaastaku jooksul, nii et õpilaste arv internaatkoolides suureneb 1965. aastaks 14-kordseks praegusega võrreldes. Kui praegu on Eesti NSV-s kolm internaatkooli (Rakveres, Narvas ja Tallinnas), siis lähemas tulevikus peaks neid loodama igas suuremas linnas või rajoonis.

Tõepoolest — vajadus internaatkoolide järele on suur: vastuvõtukomisjon on saanud seni rahuldada igast kümnest sisseastumisavaldusest ainult ühe.

Internaatkoolid on töötanud ja töötavad edaspidigi üldhariduslike koolide õppeplaanide ja programmide alusel. Sellepärast arutab Rakvere Internaatkooli õpetajate ja kasvatajate kollektiiv uue koolikorralduse küsimusi samasuguse elevusega, nagu teevad seda kõigi teiste koolide õpetajad, kasvatajad ja lastevanemad.

Töökasvatusele oleme omistanud suurt tähtsust kooli loomisest alates, s. o. kahe ja poole aasta jooksul. Internaadiruumide koristamine õpilaste endi jõududega, eneseteenindamine sööklas, klassiruumide suurpuhastus, pinkide värvimine, sokkade ja sokkide pesemine, rõivaste parandamine, pesu pesemine ja triikimine, uute rõivaste ja pesu õmblemine — kõik see on meie õpilastele juba läbikäidud tee. Mis aga seni oluliselt töökasvatuse teostamist takistab, on ajapuudus, sest lõviosa päevast läheb õppimisele — 6 tundi klassis hommikupool, 2—3 tundi (vanematel klassidel) õhtupool! Aga isetegevusringid

— kulinaaria, kodundus, masinakiri, koorid, orkestrid, ansamblid, klaverimäng, kehakultuurikollektiiv oma tosinna sektsiooniga, ALMAVÜ, Punane Rist? Ja lõpuks — vaba aeg, mida õpilaselt kuidagi ära võtta ei tohi!

Tahes-tahmata on tulnud meil viimasel ajal õppeedukuse huvides isetegevusringide arvu vähendada, nende tööd piirata, nii et õpilaste elu on muutunud hallimaks ja üksluisemaks: nad peavad iga päev istuma 9 tundi ikka samas klassis, samas pingis!

Sellepärast ootab Rakvere Internaatkooli kollektiiv uuel koolikorralduselt eeskätt õpilaste ülekoormuse likvideerimist õppeprogrammide ja -plaanide revideerimise teel, 7-klassilise kooli põhiainetete õpetamist 9 aasta jooksul, jättes kohustuslikuks vene keele ja ühe võõrkeele, kusjuures esimest hakatakse õpetama III, teist VI klassis.

Tingimata oleks vaja suurendada kehakultuuri ja laulmise tundide arvu kahekordseks, tööõpetuse tundide arvu kolmekordseks.

Mis puutub Rakvere Internaatkooli erisoovidesse, siis oleks õppe- ja tootmispraktika läbiviimiseks vaja muuta Piira abimajand eeskujulikult funktsioneerivaks õppemajandiks, Piira endisesse mõisahoonesse peaks aga asutama Rakvere linna koolide vahelise puidutöökoja, mis isemajandamise printsiibil töötades võiks toota koolimööblit, ehitusdetalle jne. Linna bussiliini peaks mõnesaja meetri võrra pikendama ja ühendus Piira õppetöökojaga oleks eeskujulik.

Et Rakvere Internaatkoolil on olemas hästi sisustatud kabinetid füüsika, keemia, bioloogia, ajaloo, keelte ja kirjanduse õpetamiseks, siis oleks otstarbekohane luua teise astme kooli osas kaks eriharuharu: laia profiiliga agrobioloogilise kallakuga reaalharu, mis valmistaks ette põllumajanduse alal töötajaid, ja võib-olla humanitaarharu, mis võiks anda kaadrit kultuuriasutustele, pedagoogilisel alal töötajaid-edasiõppijaid jne.

L. KÖRGESAAR,

Rakvere Internaatkooli õppeala juhataja